

▲ Rotterdam, 2 november 1969. Feyenoord-Ajax 1-0. Ajax zal dit seizoen kampioen worden, maar Feyenoord zal de Europa Cup winnen. De Klassieker is eind jaren zestig, begin jaren zeventig een botsing tussen twee Europese topclubs en vaak ongemeen spannend..

op. Het stadion – wonderschoon samenspel van staal en beton – vloog de grond uit. Rotterdam-Zuid huilt van vreugde en trots toen het in 1937 werd geopend met een defilé van alle leden op het veld en met een wedstrijd tegen Beerschot. En Feyenoord spaarde verder. In de kortst mogelijke tijd loste het de lening van Dirk van Beuningen af. In de zwarte oorlogs-jaren kocht het zo ongeveer alle uitgegeven aandelen op. Als Feyenoords bij leven reeds legendarische ere-voorzitter Cor Kieboom – penningmeester-knakenpoetser in de tijd voor de stadionbouw – nu naar De Kuip kijkt, zegt hij tegen me: 'Jen, met dit stadion zijn wij de rijkste club van Europa.'

Inderdaad: Feyenoord is onschatbaar rijk. In geld. In toewijding en werklust van bestuur en leden. In trouw van zijn supporters. In de tijd, waarin de ene kerk na de andere wordt gesloopt, staat in Rotterdam-Zuid De Kuip als een onvergankelijke tempel. In een tijd, waarin het bidden meer en meer in onbruik raakt, bidt men 's zondags in De Kuip nog wél. Voor Feyenoord, o heilige der dagen.

IN ROTTERDAM-ZUID STAAT DE KUIP ALS EEN ONVERGANKELIJKE TEMPEL

[1] Het oude Feyenoord-terrein lag aan de Kromme Zandweg, nabij de Dordtse Straatweg (later Dordtsestraatweg) in Charlois waar de club speelde vanaf 1917 tot aan de opening van De Kuip in 1937. In die twee decennia werden tien afdelingstitels alsmede drie landstitels behaald.

[2] Jen Vlietstra was in 1947 sportredacteur van *Het Vrije Volk*, editie Rotterdam. Hij had er zijn loopbaan als keeper in het eerste elftal bij Feyenoord

voor moeten opgeven. De KNVB had in zijn strijd voor handhaving van het amateurisme geen genade voor voetballers die aan sport 'verdienden'. De rubriek Zamora wordt – als Vlietstra later algemeen verslaggever van Het Vrije Volk wordt in Amsterdam - in Rotterdam voortgezet door onder meer de journalisten Bert Corporaal, Menno Ploeger en Ger Bestebreurtje. Als Vlietstra eind jaren '60 terugkeert als chef-sport van Het Vrije Volk neemt hij zijn eigen verzonden kroniek weer over en die zal met hem in december 1984 sterven.

➤ Rotterdam, 6 juni 1971, Feyenoord-Haarlem 2-1. Ná de kampioenswedstrijd.

Rotterdam, 10 mei 1970, Feyenoord-Holland Sport 8-2. Manager Guus Brox (links) en trainer Ernst Happel gaan voorop bij de feestelijke entree van Feyenoord in De Kuip. Aanvoerder Rinus Israël (achter Brox) en Ove Kindvall, de matchwinner in San Siro, torsen de Cup. Daarachter zijn Theo Laseroms, Theo van Duivenbode, Henk Wery en Eddy Pieters Graafland herkenbaar.

Verzameld Pronkjuwelen

Vaantjes

Verzameld

<> De Kuip tijdens een interland in de jaren '50.

wel dat we voortdurend in de clinch lagen, Jorien en ik.
'We hadden bijvoorbeeld ook bezuinigd op een doorlooppad naar de loge. Dat moest via een unit, die dus niet verhuurd kon worden. Daar is tot aan mijn vertrek naar Ahoy' over gezanikt. Tot zelfs over de consumptieprijzen in de bestuurskamer. Als er te veel potten thee waren klaargezet, kreeg ik een notitie van Jorien: "Vier te veel." Met andere woorden: die betaal ik niet. Hij had, ik snapte dat wel, geen rooie cent. Maar ik ook niet.
'Op alle bierviltjes stonden berekeningen en toen we in tien seconden besloten om het voordeel van 9 miljoen te pakken, moesten we 's avonds vluchten voor Porto-supporters. Dat lukte iedereen, behalve Peter van Gend van Mabon en Jaap de Jong. Die twee doken op de tribune met het hoofd naar de grond, waarop De Jong op z'n knieën de historische woorden sprak: "Ik wou dat Hans Sanders van de HBM hier zat, dan waren we gelijk van die dure bouwver af." Ik wil er maar mee zeggen: ook over de prijs van de bouw is behoorlijk gesteggeld. Ik heb laatst nog eens al die aantekeningen zitten bestuderen en dan zie je op A-4'tjes alleen maar met de hand geschreven opmerkingen, zoals: *Stress. Doorjassen. Gelul. No way*. En allemaal uitroeptekens. *We moeten nu opdracht geven aan de staalboeren, graag groen licht*. Toen moest de eerste 35 miljoen van de gemeente nog worden toegezegd. *Niet douwen!*, was het antwoord. We zijn ten slotte de eerste geldstromen al gaan uitgeven toen er nog geen enkele vergunning was gefiatteerd. Milieu. Rooi. Monumenten. Bouw. Sloop. Eén enkel bezwaarschrift had het proces zodanig kunnen vertragen, dat de hele renovatie op z'n gat had gelegen.'

In **drieënhalve maand** tijd moet de nieuwe kapconstructie

hangen en moeten alle hekken door een gracht vervangen zijn

Als de datum van beroep verstreken is, laat Jaap de Jong een briefje achter op het bureau van Van der Vegt met de handgeschreven tekst: 'Zowaar Jozef de man van Maria is: niemand heeft gereageerd, eindelijk een keertje mazzel.'
De sloop begint. Het beroemde spelerskeukentje rechts aan het einde van de lange kleedkamergang onder de Maastribune, waarin Henk Bos, de vroegere uitbater van het al even beroemde Ernst Happel-café 't Haantje, de biefstukken voor de spelers bakt, moet er op 8 maart 1994 als eerste aan geloven. De kleedkamers volgen. Snel daarna de grote consumptiehal links van de entree, waarvan de vroegere spits Cor van der Gijs ooit zei dat die lijkt op een 'spoorwegrestaurant waar nooit treinen komen'.

De doorboring van De Kuip aan de kant van de bijvelden voltrekt zich in de zomer van 1994 in een duizelingwekkend tempo. Rokende bulldozers nemen in *no time* afscheid van het zestig jaar oude voorverkoopkantoorje van administrateur Jan Jansen en ook de laatste woonhuizen vallen aan de ontmanteling ten prooi. Het gaat zelfs zo snel dat men slechts gedurende enkele dagen vanaf de Stadionweg via een gapend gat zó op het hoofdveld kan kijken. Even zal Coen Moulijn hebben moeten slikken, want ook het gras dat wijlen terreinchef Jaap Barndregt ooit spriet voor spriet koesterde, wordt gemold door af en aan rijdende puinwagens. De nog bruikbare Kuipstoeltjes gaan in de uitverkoop: twaalf gulden vijftig per stuk. Sparta neemt de meeste: tweeduizend. En wie zijn eigen stoel in veiligheid mee naar huis wil nemen, betaalt vijftien gulden.

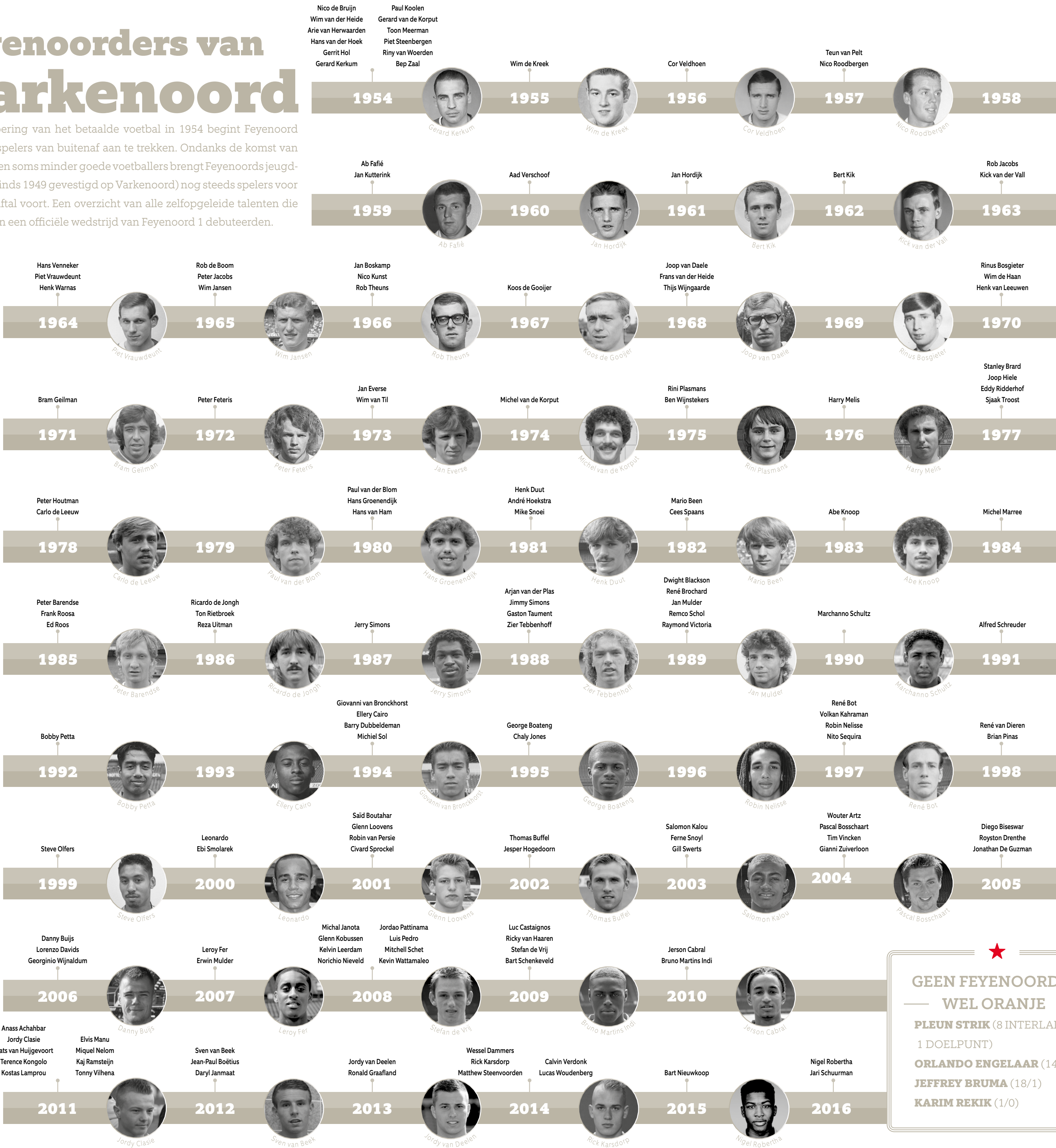
In drieënhalve maand tijd moet de nieuwe kapconstructie hangen en alle hekken door een gracht vervangen zijn. Op 3 september komt Pink Floyd. Rotterdam weet niet wat het ziet als de dakgeraamtes worden aangereden en bouwkranen ze optillen. De haast is bijna microscopisch geprogrammeerd. Alle staanplaatsen worden koningsblauwe zitplaatsen en de betonnen trappen worden signaalrood. Feyenoord weet op het getal nauwkeurig hoeveel toeschouwers het half september bij de eerste thuiswedstrijd mag toelaten. Daarna elke veertien dagen een vrachtkar meer, parallel aan de snelheid waarmee de bouw van twaalfduizend business-seats, veertig units en een nieuw Maasgebouw wordt voltooid. Zelfs de officiële opening door kroonprins Willem-Alexander op 16 november bij de interland Nederland-Tsjechië staat al vast voordat men begint.

Vier jaar vóór het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog volbrengt aannemer Jacob Pieter van Eesteren de bouw van De Kuip met dezelfde voortvarendheid. International Puck van Heel jast op 16 september 1935, achter de theetuin *De Gouden Sleutel*, in de barbaarij van de polder Varkenoord, de eerste paal in de grond. Er zullen er nog 578 volgen. Tien maanden later is het architectonisch wonder uit de droom van Leen van Zandvliet gerealiseerd: zomer 1936. Zelfs de toegangswegen zijn aangelegd. Maar er ontbreekt een parkeerplaats. Er volgt een maandenlange polderstilte rond de kant-en-klare nieuwbouw als gevolg van de halsstarrigheid van het gemeentebestuur van Rotterdam, dat geen geld voor die service heeft. De koppigheid duurt een halfjaar en het uiteindelijk egaliseren

Feyenoorders van Varkenoord

Met de invoering van het betaalde voetbal in 1954 begint Feyenoord structureel spelers van buitenaf aan te trekken. Ondanks de komst van deze goede en soms minder goede voetballers brengt Feyenoords jeugdopleiding (sinds 1949 gevestigd op Varkenoord) nog steeds spelers voor het eerste elftal voort. Een overzicht van alle zelfopgeleide talenten die vanaf 1954 in een officiële wedstrijd van Feyenoord 1 debuteerden.

★

GEEN FEYENOORD 1,
WEL ORANJE

PLEUN STRIK (8 INTERLANDS /
1 DOELPUNT)

ORLANDO ENGELAAR (14/0)

JEFFREY BRUMA (18/1)

KARIM REKIK (1/0)

< Rotterdam, maart 2009. Vanaf links Leroy Fer, Georginio Wijnaldum en Diego Biseswar.

elftal voort te brengen. Varkenoorders Hiele, Troost, Duut, Van de Korput, Wijnstekers en Houtman hebben al jaren gerijpt, wanneer ze pas in 1984 aan de hand van Ajacied Johan Crujff de KNVB-Beker winnen en landskampioen worden. Een kampi-oenselftal vol eigen jeugd, met ook nog de jaren eerder in het tweede elftal gestarte Brard, André Hoekstra en André Stafleu en in de selectie de voormalig jeugdspelers Wim van Til, Mario Been en Abe Knoop doet denken aan de tijden van vóór de invoering van het betaald voetbal, maar in de tien jaren die volgen weten steeds minder jeugdspelers door te breken in het eerste elftal. Van 1985 tot en met 1989 debuteren nog een kleine twintig jongens van Varkenoord in het eerste elftal, maar alleen op Peter Barendse en de pas op 17-jarige leeftijd naar Rotterdam-Zuid gekomen Gaston Taument wordt veelvuldig een beroep gedaan. Barendse staat enkele jaren dan weer wel en dan weer niet in het veld, waarna hij uiteindelijk toch te licht wordt bevonden. Taument doen het na een seizoenenlange aanlooperperiode tijdens de eerste helft van de jaren '90 bedui-dend beter, als de vaste rechtsbuiten van Feyenoord 1. Maar vanaf 1990 debuteren in vijf jaar tijd met Marchanno Schultz, Alfred Schreuder, Bobby Petta en Giovanni van Bronckhorst slechts vier jeugdspelers in het eerste elftal, waarbij alleen de

te werk gaan, meer aandacht aan die gasten geven. Bij Feye-noord trainde ik alle selectieteams in mijn eentje, deed ik op za-terdag alleen de A1. Die jongere jongens zag ik slechts spelen als dat zo uitkwam, ze werden gecoacht door de elftal-leider. Die leiders, dáár moesten we het op Varkenoord van hebben.'

Beenhakker ontdekt in Amsterdam geen andere spelopvatting dan in Rotterdam. 'Heel Nederland speelde 4-3-3, daar werd niet eens over gepráát. Qua niveau ontlepen de jeugdploegen van beide clubs elkaar niet veel. Alleen was alles in de structuur van Ajax – met vrijwel geen recreatieteams – veel meer gericht op het talent, terwijl Feyenoord hoopte dat er uit die bijna duizend jeugdleden af en toe een nieuwe Wim Jansen kwam bovendien. Geen beleid, maar toeval – daar moest de club het van hebben.'

SFEER
Wim Jansen stopt in 1982 na meer dan vijfhonderd wedstrijden in Feyenoord 1 en twee WK-finales als profvoetballer. *Mister Feyenoord* wordt vrijwilliger op Varkenoord, waar hij als eerste elftalspeler op woensdagmiddag ook al met pupillen en pylonen bezig was. Jansen ziet op zondagmiddag Stanley Brard en *eigen jeugd* Wim van Til spelen in De Kuip en betreft de man-nen met een CIOS-achtergrond bij de jeugd. Alle selectieteams krijgen een eigen trainer. In 1978, het jaar waarin de prof- en amateurkt worden gescheiden, is Feyenoord al gestart met F-pupillen. 'Niemand had de leiding, maar Wim was de grote animator,' zegt Van Til. Brard: 'Wim zorgde voor een geweldige

sfeer. De vaders van Joop van Daele, Albert Stuivenberg en Maup Martens trainden er elke dag.' Het enthousiasme voor de jeugd van Jansen werkt aanstekelijk. Met ook nog beginnende coaches als Cor Pot en Kees Zwamborn strui-nen de mannen van Varkenoord alle trainingen en wedstrijden van de regionale KNVB-selecties af, op zoek naar jongens die de potentie hebben om Feyenoord 1 te halen. In de E1 lopen op dat moment al Giovanni van Bronckhorst en Damien Her-tog. Jansen: 'Die hebben we doorgeschoven naar D1. Voor de training stuurden we ze naar buiten met een bal: 'Alles mag, behalve stilstaan'. Op een gegeven moment waren die apen zó goed, dat ik bij een rondo moest uitkijken dat ik niet in het mid-den bleef staan.' 'One-touch-voetbal,' zegt Maup Martens, die vanaf 1985 assis-tent-trainer is bij Feyenoord 1 en op Varkenoord steeds meer verantwoordelijkheden van Jansen overneemt. Martens wordt coördinator opleidingen, en smeekt om de selectieteams van de lagere jeugdelftallen te scheiden. 'Daar hadden we alleen maar last van. Ze vreten tijd, energie en ruimte op Varkenoord. Maar ja, club van het volk, hè?'

Het aantal gediplomeerde trainers groeit op Varkenoord, maar van de voetbalschool waar 'nationale en internationale roem' van uitstraalt komt niets terecht. Ajax en stadgenoot Sparta staan bekend om hun succesvolle jeugdopleiding, Feyenoord lukt het maar niet om structureel topspelers voor het eerste

◀ Pierre van Hooijdonk krult de bal in 2015 om de muur van zijn ouderlijk huis in het Brabantse Welberg.

TEKST: BART VLIETSTRA

De overtreffende Trap

Schieten met Pierre van Hooijdonk

DE TRAP I

Een bal moet tegen het net aan

‘Mijn opa en oma hadden vroeger een café. Daar hadden de andere opa en oma met bezemstelen een goal in gemaakt. Inclusief een zelfgehaakt net. Dat was in Welberg. Daar ging ik voor het eerst nabootsen wat er op tv gebeurde. Kopiëren was mijn ding. Ik vroeg al vrij snel om een leren bal. Met als argument: daar spelen ze op tv ook mee. Met plastic ballen kon ik niet trappen, die waaiden alle kanten op. Een leren bal was geen probleem. We hadden het best goed thuis en anders lapte mijn voetbalgekke opa wel. Op de trapveldjes waren er alleen van die klimrekjes als doel, of palen zonder net. Die bal lag na elk schot twintig meter verder. Vond ik echt verschrikkelijk. Bij het huis van twee vriendjes hadden ze een doel gemaakt van twee bomen met een lat ertussen en een net erachter dat door kiezelstenen op de grond werd gehouden. Daar kwam ik dan liever. Ik speelde het liefst tegen NVS uit Nieuw-Vossemeer, want daar hadden ze ook netjes. Een bal moet tegen het net aan. Want dat gebeurde op tv ook. Het moest verschil maken of je naast schoot of scoorde. Naast schieten betekende: bal halen. Dat was je straf.

Het ging altijd door. Bij ons achter was een sloot, daarnaast een hekje. Ik probeerde telkens de bal net om de hoek van het huis te schieten en dat hekje te raken. Steeds legde ik die bal een

stukje verder naar achteren. Vaak zat raakte ik natuurlijk de hoek van het huis. Of ik schoot de bal in de sloot. Hoort er allemaal bij. Missen moet een beetje pijn doen.’

DE CUP I

Niet naar Feyenoord om vrienden te maken

12 juli, 2001

‘Van Hooijdonk voor schijntje naar Feyenoord’, schrijft *de Volkskrant*. Slechts een miljoen euro kostte de spits die bij zijn vorige clubs er altijd in slaagde in een seizoen meer dan twintig goals te maken. Die een jaar eerder Benfica nog had verleid zestien miljoen gulden over te maken naar Vitesse. Van Hooijdonk had prima gepresteerd in Lissabon, maar er waaide een nieuwe wind en bij nader inzien was de Nederlander toch te duur, zo was de officiële lezing.

‘Ik ben daar niet met slaande deuren weggegaan, integendeel. Het was wachten tot Benfica mijn achterstallige salaris had betaald. De mappen werden een paar keer dichtgedaan, even vreesde ik voor een seizoen bij de beloften. Een spleet hoop werd zorgvuldig uitgebouwd naar een deal met Feyenoord.

PSV was ook geïnteresseerd. Ik wilde het nog één keer laten zien in Nederland. Bij een echte topclub. Door de lage transfersom kon Feyenoord een goed salaris betalen. Ik was 31 en had nog één doel. Dat zei ik ook tegen directeur Jan-Willem van Dop en voorzitter Jorien van den Herik: “Ik kom niet naar Feyenoord om vrienden te maken, ik kom om iets te winnen.”

▼ Het pronkstuk: het WK 1974 Brazilië-shirt van aanvoerder Marinho Peres. Nederland behaalde op 3 juli 1974 door een 2-0-zege op de regerend wereldkampioen de finale.

‘Die **Pereira** is echt een
van de beste verdedigers
die ik ooit heb gezien’

Aan de tafel wordt een moment eerbiedig gezwegen wanneer Alies het volgende pronkstuk toont. Het blauw-witte shirt van Brazilië, uit de voorlaatste wedstrijd van het WK 1974. Nummer 3. Marinho Peres. Kleine verdediger. Aanvoerder. Nee, dat is dus niet die slager die voetbalminnend Nederland op het netvlies heeft. Het was Luiz Edmindo Pereira, de stoere verdediger, die rood kreeg na een doodschop tegen Johan Neeskens en daarop het joelende Nederlandse publiek uitdaagde. Het schuim stond op zijn lippen, heette het destijds. Nederland-Brazilië ging de geschiedenis in als een van de hardste wedstrijden die Oranje ooit speelde, want mannen als Van Hanegem en Neeskens gingen er die avond ook stevig in. Dat beeld wenst Willem nu, 42 jaar later, te nuanceren. Eerst over Pereira, in de ogen van het voetbalpubliek van die dagen een wilde, dolgeworden neger. ‘Die Pereira is echt een van de beste verdedigers die ik ooit heb gezien. Maar die jongen was die avond gewoon teleurgesteld. Titelveerderiger Brazilië zat al drie maanden in trainingskamp. Het was de gedoodverfde wereldkampioen. En dan word je op een avond in Dortmund opeens geklopt door dat kleine Nederland...’ Van Hanegem: ‘Die wedstrijd was ook niet zo hard als men zei. Er zijn die avond hoogstens drie overtredingen gemaakt waar-

➤ Het kleurensensemble van Fluminense, de Braziliaanse club waartegen Van Hanegem met AZ’67 in 1978 op het Amsterdam 703-toernooi speelde.

van je dacht ‘dit kan niet!’ Willem maakte er ook eentje. ‘Die lange middenvelder Paolo Cesar, aardige gozer trouwens, liep na een ingooi weg met de bal.’ Willem maakt een gebaar met twee armen, kruislings over elkaar. ‘Toen nam ik hem in de schaar.’ Was dat nodig? ‘Niet echt.’ Stilte. ‘Maar het leek erger dan het was hoor.’ Oranje was Brazilië na een gelijk opgaand begin duidelijk de baas die avond. Hoe speelde Willem eigenlijk? ‘Ging wel.’ Alies: ‘Als-ie dat zo zegt, dan speelde hij goed. Heel goed.’

We blijven in Brazilië. Op tafel ligt een bijzonder kleurensensemble. Rood, groen, wit, dunne strepen, dikke strepen. Het shirt van Fluminense uit Rio de Janeiro. Nummer 8. Willem is er even stil van. ‘Godverdikkie, dit is toch wel even een shirt zeg. Het is niet toevallig dat ik dit nog heb. Mooi.’ Maar van wie was het? Willem denkt. En denkt. Vertelt dan het verhaal van een mysterieuze, jonge Braziliaan. ‘Het was tijdens een van die Amsterdam-toernooien van de

jaren ’70. Ik herinner me een jonge speler, 17 of 18, met van dat struisvogelhaar. Prachtige voetballer! Hij sleepte iedere bal die hij kreeg. Zo mooi om te zien. Nee, zijn naam weet ik niet meer.’ Willem: ‘Ik dacht toen: ‘Die jongen ga ik volgen!’ Maar ik heb hem nooit meer ergens zien spelen. International is hij in ieder geval nooit geworden.’ Braziliaanse middenvelders, ze hebben hem altijd gefascineerd. ‘Ze trapt de bal niet. Ze begeleiden ’m. Dat had te maken

met het stugge Braziliaanse gras. Daar moesten ze de bal uit omhoog liften. Dus ze trapt de bal.’ En met de palm van zijn hand geeft Willen aan hoe je dat doet, een bal van onderen uit het gras omhoog schieten.

De shirtparade nadert zijn ontknoping. Het mooiste heeft Alies onderin de tas verstopt: drie Feyenoord-shirts uit vroeger tijden. Eerst een onverwachte: een Puma-shirt van begin jaren ’80.

TOP-5 FEYENOORD-SCANDINAVIËRS
1

‘Een eigenlijk, eigenlijk, kan ik niet om Johan Elmander heen,’ zegt Jan Mastenbroek wanneer hij zijn persoonlijke Top-5 van Feyenoord-Scandinaviërs op papier heeft gezet. ‘Want die jongen heeft toch ook wel wat voor ons betekend, hè? Hij was het die ons in 2002 tegen PSV in de UEFA Cup-race hield.’ In de kwartfinale, in blessuretijd, was het Elmander die de voorzet gaf waaruit Van Hooijdonk scoorde, met de kop.

Kindvall op één, een uitgemaakte zaak natuurlijk. Geen Zweed gaat boven Ove, en ook geen Deen. De cijfers spreken voor zich. Onhandig acteren van het Feyenoord-bestuur dreef Kindvall weg van Feyenoord, terug naar IFK Norrköping, in 1971, toen de Zweedse doelpuntenwaterval nog maar 28 jaar oud was. Mastenbroek: ‘Een jaar later werd ik gebeld door zijn vader. “Jan, alsjeblieft, kom Ove halen, hij is niet te genieten. Hij houdt het niet uit hier, hij is helemaal verrotterdamst.”’

DE TOP-5 VAN JAN MASTENBROEK

Mastenbroek lichtte het Feyenoord-bestuur in: Kindvall kampt met afkickverschijnselen en zou wel eens open kunnen staan voor een rentree in De Kuip. ‘Toen is een bestuurs-delegatie naar Denemarken gegaan, waar Norrköping in trainingskamp was. Ik weet niet meer welke mensen het zijn geweest die met Ove hebben gesproken, maar wat ik wel weet, is dat zij, eenmaal terug in Rotterdam, niets meer van zich hebben laten horen. Feyenoord heeft het er toen opnieuw bij laten zitten.’ Het is een eeuwigheid geleden, maar Mastenbroek kan er nog steeds niet over uit. ‘Ove heeft Feyenoord het mooiste in zijn hele geschiedenis bezorgd: de Europa Cup. Maar hij

TOP-5 FEYENOORD-SCANDINAVIËRS
2

had nog zo veel meer voor deze club kunnen betekenen. Ook nadat hij was gestopt met voetbal. Heel vaak heeft hij nuttige informatie aangedragen. “Jan, jullie moeten eens naar die en die speler gaan kijken”, zei hij dan en dat waren dan altijd tips waar de scouts wel wat mee konden. Dat Feyenoord daar nooit méér mee heeft gedaan, vind ik onbegrijpelijk. Een betere ambassadeur dan Ove kun je je niet wensen. De club zou er goed aan hebben gedaan Kindvall officieel als ambassadeur en scout aan zich te binden.’ Waarom dat niet is gebeurd? Mastenbroek zegt het niet te weten. ‘Misschien kwam het doordat de leidinggevenden in onze club voor zulke zaken niet de juiste antennes hadden. Als je een grote meneer in het bedrijfsleven bent, wil dat nog niet zeggen dat je ook de voetbalwereld kunt doorgronden. En juist daarom zou het zo goed zijn geweest dat Feyenoord

TOP-5 FEYENOORD-SCANDINAVIËRS
3

meer gebruik had gemaakt van oud-spelers, mannen met specifieke voetbalkennis. Ove zou daarvoor een gouwe kracht zijn geweest. Maar dat neemt niet weg dat de relatie tussen Feyenoord en Kindvall altijd goed is gebleven, hoor. Ove wordt altijd als eerste uitgenodigd voor een reünie, jubileum of wat voor feest dan ook. Hij wordt met alle egards behandeld. De club vertroetelt hem.’

Henrik Larsson is de verrassende nummer twee op het lijstje van Mastenbroeks Scandinavische Feyenoord-hits. De Zweed met de dansende dreadlocks werd een wereldspits nadat hij zijn haar had laten millimeteren. Maar toen was hij al naar Celtic vertrokken, om vanuit Glasgow de sprong naar het hoogste te maken: FC Barcelona. Dat Larsson zijn internationale carrière in Rotterdam begon, kwam door Mastenbroek met zijn uitstekende Zweden-netwerk. De jonge Henrik trok als woelwater in de aanval van Helsingborgs IF de aandacht van Kindvall. En die tipte zijn Rotterdamse vriend Jan waarna de technische staf van Feyenoord werd ingeseind. Directeur Wim Jansen ging zelf poolshoogte nemen in Zweden en was meteen onder de indruk. Feyenoord wilde zaken doen en dat moest snel, want

inmiddels zat Ajax op het vinkentouw. Dat kwam doordat Larssons zaakwaarnemer Börje Lantz een signaal had afgegeven in Amsterdam. De sluwe spelersmakelaar poogde de twee Nederlandse topclubs tegen elkaar uit te spelen. Maar Mastenbroek was behoorlijk dik met de voorzitter van Helsingborgs, Ingvar Wenhed. En terwijl Arie van Eijden en Ton Pronk namens Ajax plaatsnamen op de tribune om een wedstrijd van Larsson te bekijken, werd bij de voorzitter thuis de deal met Feyenoord beklonken. Henrik moest zich bij Feyenoord in een kampioensploeg zien in te werken, wist trainer Willem van Hanegem voor zich te winnen en glorieerde op een Europa Cup-avond in Bremen, waar Feyenoord in het najaar van 1994 dankzij drie treffers van Larsson met 4-3 van Werder won. Maar na het ontslag van Van Hanegem verloor Henke, zoals zijn Nederlandse ploeggenoten hem waren gaan noemen, terrein in Rotterdam. De nieuwe trainer Arie Haan was meer gecharmeerd van zijn eigen overzeese aankopen dan van die Zweedse rasta-spits. En zo werd Larsson bij Feyenoord het grootste slachtoffer van de nogal dubieuze Zuid-Amerika-lijn van Haan, waarlangs vooral een intensieve verbinding met Argentinië tot stand kwam. Larsson kon plaatsnemen op de reservebank,